

திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகள்

மாறி மாறிப் பின்னும்

19

“இங்கே பத்து நிமிஷம் நிற்கும். காபி சாப்பிடறவங்க போகலாம்...”

என்று அறிவித்து விட்டு நடத்துனர், பஸ்ஸை விட்டு இறங்கிச் செல்கிறார்.

பஸ்ஸே காலியாகும்படி பயணிகள் இறங்குகிறார்கள்.

காலை மணி எட்டு.

“அருப்புக்கோட்டையா?... எதானும் சாப்பிடலாமா...?”

அவர் கேட்கவேண்டும் என்றே காத்திருந்தாற் போல் ரேவு காலடியில் இருந்த பையை நகர்த்திவிட்டு எழுந்திருக்கிறாள். நான்காவது வரிசை. இவள் இறங்கியதும், அவரும் இறங்குகிறார். திரும்புவதற்கு இரயில் பயணச்சீட்டு கிடைக்காததால், இப்படி ஒரு பஸ் பயணம் மேற்கொண்டிருக்கின்றனர். அதிகாலையில் எழுந்து நெல்லையில் புறப்பட்டிருக்கின்றனர்.

ரேவுவின் உற்சாகம் இப்போது தன் வாழ்வைப் பற்றிய ஒரு முடிவில் நிலைப்பட்டதன் பிரதிபலிப்பு எனலாம்.

சுதா சொன்ன விடுதி, ரங்கப்பாவுடன் நெருக்கமாக வாழவேண்டிய நிலையில் ஏற்படும் சிக்கல்கள்... இதெல்லாம் இல்லை.

இரண்டு நாட்கள் மாஸ்டர் ஊர் திரும்பிய பின்னும் தங்கி ஜோதியுடன் உறவாடியதில், அவர்களுக்கும் ஆழ்ந்த பிடிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கிறாள்.

‘பிள்ளைக் காப்பகத்திலிருந்து என்ன, வீட்டிலிருந்தே குழந்தையைத் தூக்கி வருவேனே’ என்று கொண்டு போனாள். இயற்கையின் சூழலில் கட்டுப்பாடுகள், சட்டதிட்டங்கள் இல்லாமல், இந்த ஒட்டுறவு கிடைத்து விட்டது என்ற நம்பிக்கை வந்திருக்கிறது.

ரங்கப்பாவின் சகோதரி மகள் - புருஷன் வைத்துக் கொள்ளவில்லை என்று ஒரு இழை பின்னப்பட்டதால், அவர்களும் அளவற்ற மகிழ்ச்சியுடன் ஊருக்குச் சென்று திரும்பும்படி விடை கொடுக்கிறார்கள்.

“ஆன்ட்டி, நான் கறி மீனு தொடமாட்டேன், ஏன்னா, நான் படிச்ச ஸ்கூல் ஆஸ்டல்ல, வெறுஞ்சோறுதான். எனக்கு சிநேகிதங்கல்லாமே பிராமின்ஸ்தா. அந்த சாப்பாடு, சாம்பாரு, ரசம், மோரு இதெல்லாந்தான். அவங்கதா கறி மீனு தொடுறவங்க. போயி வெளில சாப்பிட்டுக்குவாங்க, எங்க புள்ள அதிர்ஷ்டக்காரி...” என்றெல்லாம் மகிழ்ந்து கரைந்திருந்தாள் ஜோதி.

அவன் மட்டும் என்ன? “அவ சும்மாச் சொல்றாங்கம்மா! அவளுக்குத் தெரியாம நான் எதும் சாப்புடறதில்ல. மத்தவங்க, சாப்பிட்டுத் தண்ணியடிப்பாங்க. நாம செய்யிற வேலை தருமமான, பொறுப்பான வேலைங்க. அத்தினியும் கன்ட்ரோல்ல இருக்கணும்...” என்று கோடு கிழித்து அவளை வரவேற்றிருக்கிறான்.

வெளிப்படையாக ரங்கப்பாவிடம் அவள் பேசவில்லையே ஒழிய, இந்தக் குடும்பத்தைக் கண்டதும், அவள் பயம், ஆதரவற்ற நிலையின் நிச்சயமற்ற உணர்வு, மெல்லக் கரைந்திருக்கிறது.

மேசையின் முன் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.

“என்ன சாப்புடுறே ரேவம்மா?”

“நீங்க என்ன சாப்பிடுறீங்களோ, அது...”

“யப்பா, ஒரு செட் இட்லி வடை கொண்டு வா” என்று பணிக்கிறார்.

அவள் அவர் சொல்வதைக் கவனிக்கவில்லை. ஒரு குழந்தையுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் தம்பதியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஒரு செட் மட்டுமே வருகிறது.

“சாப்பிடம்மா!...”

“நீங்க...? உங்களுக்கு வரல...?”

“எனக்கும்மா, சாப்பிடணும் போல இல்ல. நீ சாப்பிடு. கொஞ்சம் காயப் போட்டால் நல்லதுதானே!”

“...அப்ப எனக்கு மட்டும் ஏன் கொண்உ வரச் சொன்னீங்கப்பா?”

“...இது நல்லாருக்கே? தாய் பிள்ளையானாலும் வாய் வயிறு வேறம்மா! நீ சாப்பிடு. திருச்சியில்தான் சாப்பாடு. இதை முடித்து ஒரு தோசை அல்லது பொங்கலும் சாப்பிடலாம், நீ...”

“அதெல்லாம் முடியாது. நீங்கள் அட்லீஸ்ட் ஒரு இட்லி... இட்லி ஒண்ணும் பண்ணாது, சாப்பிடுங்கள். நேத்துக்கூட அதிகமா ஒண்ணும் சாப்பிடலியே?... ஏன்?”

அவர் நெற்றியில் கை வைத்துக் கவலையுடன் பார்க்கிறாள்.

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல ரேவம்மா... என்ன இது...?”

“உங்களுக்கு உடம்புக்கு எதானும்னா, நான் செத்திடுவேன், அப்பா!”

“அதைப் பற்றி நீ கவலையே படாதே. எனக்கு ஆயுசு நூத்து இருபது வயசுன்னு, எங்கப்பாவே ஜோசியம் பாத்துச் சொல்லிருக்கார். நீ படிச்சு, பிரின்சிபாலாகி, ரிடயர் ஆறதை நான் பார்ப்பேன்!”

பொங்கலும் சட்டினியும் வருகிறது.

அவர் காபி கூடச் சாப்பிடவில்லை.

“ஹாட்டா வெந்நீர் கொஞ்சம் கொண்டு வாப்பா” என்று பணிக்கிறார்.

பொங்கல் முழுவதையும் அவளால் சாப்பிட முடியவில்லை. காபியைக் குடிக்கையில் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அவர் பற்றியிருக்கும் தூண்...

“தலை வலிக்குதாப்பா?... ”

“அட ஒண்ணுமில்லம்மா, கவலைய விடு... இப்ப மதுரை போனதும் கபகபன்னு பசியெடுக்கும். உன்னை விட்டுட்டு நான் ஒரு பிடி பிடிப்பேன்... ஓ, டோன்ட் வொரி, மை டியர் கர்ள்!”

திரும்ப பஸ்சில் வந்து ஏறுகையில், ரேவு ஓரத்து இருக்கையில் உட்கார்ந்து கொள்கிறாள்.

“இங்க வெயில் விழுது. நீங்க இப்படி உட்கார்ந்துக்குங்க!”

“சரி, குழந்தை ஓரத்து சீட்டில் உட்கார்ந்து வேடிக்கை பாரு...!”

அவர் பேச்சில் வழக்கமான ஆர்வமோ கலகலப்போ இல்லை. “நான் தான் ஓரம்...” என்று வேண்டுமென்று அவளிடம் சீண்டி வேடிக்கை பார்ப்பார். முதுமையின் மேடு பள்ளங்களை மறந்து, சிறுவர் சிறுமியராகி விடுவார்கள். இன்று... ‘அப்பாவுக்கு என்ன?’

அவர் கையைத் தன் மடியில் வைத்துக் கொள்கிறாள். அவர் மறுக்கவில்லை. ஏதோ ஒரு நிழல் கவிகிறதா?

‘...ஜோதியின் குடும்பத்துடன் ஒட்டிக் கொள்ள வேண்டாமா?... அப்பா... அப்பா...! ஆண்டவனே இவருக்கு ஒன்றும் ஆகவேண்டாம்!’

“அப்பா... எனக்குக் கவலையாயிருக்கு. நீங்க... உங்களுக்கு ஒரு நாள் கூட நான் வந்த பிறகு தலை வலித்ததில்லை...”

“இப்பவும் ஒண்ணுமில்லம்மா...”

அவர் சொல்லி முடிக்கவில்லை.

என்ன நிகழ்ந்ததென்று தெரியவில்லை. ரேவு தூக்கிவாரிப் போடக் குலுங்குகிறாள். அப்பா... இரண்டு சீடு வரிசைகளுக்கும் இடையில் குப்புற முட்டியபடி கவிழ்ந்திருக்கிறார்.

கையால் அழுந்தப் பற்றிக் கொண்டதால் மணிக்கட்டில் அடிபட்டாற் போல் வலிக்கிறது.

“என்ன? என்ன ஆச்சு?”

ஒரே கூக்குரல். பலர் அலையக் குலைய வீழ்ந்திருக்கிறார்கள். ஒரே சோக ஓலங்கள். “பாவி, குறுகலான பரிட்ஜில், எதிரே வண்டி வாரது தெரியாம கொண்டு மோதிட்டிருக்கிறான்!”

“நான் நினைச்சிட்டே இருந்தேன். நேரா மோதிட்டான்!”

“குடிச்சிட்டிருப்பானுவ... பாவிங்க. குடிச்சிட்டுத்தான் வண்டி ஓட்டுறானுக!”

ரேவுவின் செவிகளில் இச்சொற்கள் அம்புகள் போல் பாய்கின்றன. கட்டிய கோட்டைகள் முடியுமுன்னே தகர்ந்துவிட்டனவா?

“அப்பா... அப்பா! பஸ் மோதிவிட்டது அப்பா...” என்று அலறி, குப்புறக் கிடக்கும் அவரை மெல்லத் தூக்க முற்படுகிறாள். “அய்யோ விழுந்திட்டார், யாரேனும் உதவிக்கு வாங்களேன்!” அவள் கத்துகிறாள். ஒருவர் மற்றவரைக் கவனிக்கும் நிலையில் இல்லை. குறுகலான பாலத்தில் இரு வண்டிகள் முட்டிக் கொண்டு...

பஸ்ஸைச் சுற்றி யார் யாரோ நிற்கின்றனர். இவர்களுடைய பயணப் பைகளையும் யாரோ ஒருவன் தூக்குகிறான்.

“இருங்க இருங்க. ஏன் தூக்குறீங்க?”

“என்னம்மா, வண்டி மோதிட்டிருக்கிறது. சாமான்களை இப்படித்தான் எடுக்கணும்! ஏறங்க எடமில்ல...”

“அய்யோ, யாரோ சாமானைத் தூக்கிட்டுப் போக... கடவுளே!”

அப்போது அவர் மெல்லத் திரும்பிப் பார்க்கிறார். நெற்றியில் சிவந்து வீங்கி... கண்கள் இடுங்க...

“ஆக்ஸிடென்டா?... ”

“ஆமாம். நம்ம சாமானை எல்லாம் நான் சொல்லச் சொல்லக் கேட்காமல் வெளியில் எறிஞ்சிட்டாங்க அப்பா... அப்பா... இப்படி அடிபட்டிடிச்சே!...”

ஓர் இளைஞன், கிராமத்துக்காரன் போலிருக்கிறான்.

“புடிம்மா, பெரியவருக்கு அடிபட்டாப்பல இருக்கு. புடிச்சி வெளியே கொண்டாருவோம்...” என்று உதவிக்கு வருகிறான்.

வாய் அடக்க முடியாமல் ஆற்றமையைக் கொட்டுகிறது.

கீழே ஒரே துன்ப ஓலம். டிரைவருக்கு நல்ல அடியாம். இரத்தம் கொட்டக் கிடத்தியிருக்கிறார்கள்.

“இனி போலிசுக்கு ஆள் போய், சடங்கெல்லாம் நடந்த பிறகல்ல ரிலீஸ் பண்ணுவாங்க?...”

தங்கள் பயணப் பைகளைப் பார்த்து எடுத்து வருகிறாள்.

ரங்கப்பாவுக்குக் கால் கைகளில் அடி இல்லை. மெல்ல நடத்தியே ஒரு மரத்தடியில் - அற்ப நிழல் விழும் கருவேல மரத்தடி... கொண்டு சாய்த்தாற் போல் உட்கார்த்தி வைக்கிறார்கள்.

‘எல்லாம் கனவு... கனவு! நேற்று முன்தினம் மகிழ்ந்ததெல்லாம் பொய்; இன்று இது மெய்...’

வலுக்கட்டாயமாய் உண்ட காலை உணவு மேலுக்கு வர முட்டுகிறது.

“அப்பா, என் மடியில் தலைவச்சிச் சித்தப் படுத்துக்குங்க...”

அவசரமாகப் பயணப் பையைத் திறந்து ஒரு விரிப்பை எடுக்கிறாள். அதை அந்தக் கல்லும் முள்ளுமான இடத்தைத் துடைத்து விரிக்கிறாள். உட்கார்ந்து மடியில் தலையைச் சாத்திக் கொள்கிறாள்.

புரட்டாசி மாச வெயில் தீட்சணியமாய் ஏறுகிறது.

அவர் நெற்றியை - முடியை மெல்லத் தடவிக் கொண்டிருக்கிறாள். கூட்டத்தில் அடிபட்டவர்கள் ஏழெட்டுப் பேர் - இரண்டு பெண்கள், ஒரு வயதானவர் - குழந்தை ஒன்றுக்கு முக்கிலிருந்து இரத்தம் கொட்டுகிறது.

சைக்கிளில் இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் வருகிறார்கள்.

யார், யாரிடம் போய் உதவி கேட்க?

“விருதுநகர் பஸ் அந்தால போகும். அடிபட்டவங்கள் ஆசுபத்திரிக்குக் கொண்டு போவாங்க...” என்று அவரவர் பேசிக் கொள்கிறார்களே தவிர, நிச்சயமாக என்னவென்று தெரியவில்லை.

முன்பு சாமான்களை எடுத்து வைத்த இளைஞன் பார்த்துக் கொண்டே, அவளிடம் வருகிறான்.

“யம்மா, ஒரு வண்டி கொண்டாறேன். மாட்டு வண்டி. ஆசுபத்திரிக்குப் போகலாமா?...” என்று கேட்கிறான்.

ரேவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. பேசாமல் மற்றவர்களைப் பார்க்கிறாள்.

“அப்பா... அப்பா...”

குரல் தழுதழுக்கிறது. கட்டுப்படுத்திக் கொள்கிறாள். அப்பா... மெல்லக் கண் திறந்து பார்க்கிறார். தண்ணீர் கேட்கிறார். தண்ணீர்க் குப்பியை எடுத்துத் திறந்து வாயில் விடுகிறாள்.

‘வெந்நீர் வைத்துக்கொள்ள ஒரு ஃபிளாஸ்க் எடுத்து வரமாட்டார்களா?... எழுபதுக்கு மேல் வயதானவர். அவரை இழுத்துக் கொண்டு பத்து நாட்களாய் இவள் உல்லாசப்பயணம் செல்லலாமா? கடவுளே? இந்த விபத்து இதில் இவள் போயிருக்கலாகாதா?’

இன்னதென்று கூறமுடியாத பீதி கவ்வுகிறது. அடி வயிறு கலக்குகிறது. என்ன செய்தாய் என்று நெஞ்சத் துடிப்பு இடிக்கிறது. ஆண்டவனே என்று மனம் பற்றிக் கொள்கிறது.

நேரம் எப்படிப் போயிற்றென்று புரியவில்லை. எங்கிருந்தோ ஒரு டாக்ஸி கொண்டு வருகிறார்கள். டிரைவர் உட்பட, மிக மோசமான நிலையில் உள்ள சிலரை அதில் ஏற்றிக் கொண்டு போகிறார்கள்.

போலீசு இன்ஸ்பெக்டர் வருகிறார்.

நேராக எதிர் வண்டி... மோதிய வண்டிக்காரரிடம் போகிறார்.

ஒருவர் மூலை மூலையாக நின்று படம் பிடிக்கிறார்.

“போலீசா? இவனுவ, அது பிரைவேட் வண்டி. பணம் கழட்டிப்பாங்க... மோசமான ஆளுவ... தாயே? எங்கிட்டுப் போவணும்?” என்று ஒரு கிழவன் கேட்கிறான்.

“மட்றாசு...”

“உங்கப்பாரா?”

“ஆமாம். விருதுநகர் ஆசபத்திரி ரொம்ப தொலவா?”

“தா ரெண்டு கல்லு போனா விருதுநகர் ரோடு வரும். அந்தால போனா எதுனாலும் காரு, பஸ்ஸுல இப்படி ஆக்ஸிடென்டுன்னு ஏத்தீட்டுப் போவலாம்...”

“இப்படி சர்க்கார் பஸ் மோதி விழுந்திருக்காங்க. அவங்க பஸ்ஸே கொண்டு வரமாட்டாங்க?”

“எங்கே! இவனுவ இந்த வண்டிய எப்ப எடுப்பானுவ? பாலத்துல திரும்ப முடியாதபடி மோதியிருக்கு. அந்தால வரவன் எல்லாம் பின்னே திரும்பிப் போறான்... பெரியவருக்கு மண்டயில அடிபட்டாப்பல இருக்கு. அந்த மொதக் காருல இவரயும் வச்சிட்டுப் போவலாமில்ல?”

“எடமில்ல தாத்தா...” என்று சொல்கிறாள்.

பக்கத்தில் செங்கற்குளையில் மண் குழைக்கும் பெண் ஒருத்தி ஓடி வருகிறாள். அவள் கை டிபன் பாத்திரத்தில் காபி வாங்கி வந்திருக்கிறாள். “காபி கொஞ்சம் வாங்கி ஊத்தும்மா...”

அவள் இந்த இடத்தில் காபி வியாபாரம் செய்ய வந்திருக்கிறாளா, அல்லது உண்மையில், அடிபட்டவருக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று வந்திருக்கிறாளா?...

கேட்க நா எழவில்லை. ஒரு டம்ளரில் அதை வாங்கிக் கொள்கிறாள். அந்தச் சமயத்தில் அவர்கள் பரிவு புண்ணுக்கு இதமாக இருக்கிறது.

“அப்பா, கொஞ்சம் காபி குடியுங்க... அப்பா...”

“ஆமாய்யா, கொஞ்சம் தெம்பாருக்கும், பசும்பால் காபிதா... பஸ் வுழுந்திருக்குன்னதும் போட்டு எடுத்திட்டு ஓடியாந்தேன்...”

அவர் வாயைத் திறக்கிறார். இரண்டு மிடறு விழுங்குகிறார். இதே நிலையில் பகல் ஒரு மணி வரையிலும் மனம் அலைபாய்கிறது. பிறகு அடுத்த பஸ் அங்கே வருகிறது. அவரை மெள்ள ஏற்றி முன்பக்கம் உட்கார்த்தி வைக்கிறாள்.

விருதுநகர் அரசினர் பொது மருத்துவமனையில் அவரைப் பரிசோதிக்கிறார்கள்.

அவர் கண்விழித்து நினைவுடன் பதில் கூறுகிறார்.

“ஒன்றும் பயமில்லை...” என்று சொல்லி, அந்தப் பெண் மருத்துவர் ஒரு ஊசி போடுகிறாள். பிறகு சில மாத்திரைகளைக் கொடுக்கிறாள்.

சென்னையை விட்டுக் கிளம்பிய இரயில் பயணம் எத்தனை நம்பிக்கையுடையதாக இருந்தது? உச்சியில் பறக்கும் அநுபவமல்லவா அது? இப்போது, அவரைத் தோளில் சார்த்திக் கொண்டு சிலையாக அமர்ந்திருக்கிறாள். பசி, தாகம் இயற்கை உணர்வுகள் எதுவும் இல்லை.

‘ஈசுவரா, இதுவும் ஒரு கனவு போலாகட்டும்... இவருக்கு ஒன்றுமில்லாம ஆனதும், மேலும் பழிச்சொல் ஏற்காமல், நான் இந்த இடத்தை விட்டு, வந்தது போலவே அகன்று போவேன்!’ என்று சங்கற்பம் செய்து கொள்கிறாள்.

இந்த பஸ் மதுரையில் ஆள் ஏற்றிக் கொள்ளத்தான் நிற்கிறது. திருச்சியிலும் இறங்கிப் போக நிற்கவில்லை. வேறு ஏதோ இடத்தில் நிறுத்துகிறான். இளநீர் வைத்திருக்கிறார்கள்.

அவர் கண்களை விழித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்து உட்காருகிறார்.

“ரேவு, நீ ஏதானும் சாப்பிட்டு வாம்மா, எனக்கு ஒண்ணுமில்ல கவலைப்படாதே...”

“நீங்க ஏதானும் சாப்பிடுங்கப்பா, இளநீர் சாப்பிடுறீங்களா?”
கீழிறங்கிச் சென்று ஒன்று வாங்கி வருகிறாள்.

“நீயும் சாப்பிடு...”

விழுப்புரம் வந்த போது ஒன்பதாகிறது. மெள்ள சென்று இயற்கைக் கடன் கழித்து வருகிறார். நல் நீர்க் குப்பி ஒன்று வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். பிஸ்கோத்துப் பொட்டலத்தைப் பிரித்து இரண்டு எடுத்துக் கொடுக்கிறாள்.

பஸ் நிறுத்தம் - சென்னை திரும்பும் போது நள்ளிரவைத் தாண்டி ஓடிவிட்டது நேரம். வெள்ளத்தில் போராடி அடிபட்டுக் குற்றுயிரும் குலையுயிருமாகத் திரும்புவது போல், ரேவுவே முடிவெடுக்க வேண்டி இருக்கிறது. பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கி, அந்த நேரத்தில் ஆட்டோக்காரனின் அடாவடிக்கு உட்பட்டு, வீடு திரும்புகிறார்கள்.

காவற்காரன் வீட்டு வாயிலில் வந்து நிற்கிறான்.

“யாரு? யாரது?...”

“வாட்ச்மேன், நாங்கதாம்பா, கதவத் திறப்பா...”

“நாங்கன்னா? நடுராத்தில வந்து நின்னு?...”

முணுமுணுத்துக் கொண்டு ‘டார்ச்’ அடித்துப் பார்க்கிறான். அக்கம் பக்க நாய்கள் குரைக்கின்றன. கதவைத் திறக்கிறான்.

அப்பாடா... வீடு வந்து விட்டார்கள். ‘ஆண்டவனே நன்றி!’

*****